

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania H. spółki z o.o. w W.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddziałowi w Warszawie  
z udziałem T.D., E. spółki z o.o. w W.  
o podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 16 stycznia 2024 r.,  
skarg kasacyjnych odwołującej się Spółki i zainteresowanej Spółki od wyroku  
Sądu Apelacyjnego w Warszawie  
z dnia 19 lipca 2022 r., sygn. akt III AUa 980/21,

**odmawia przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania.**

D.S.

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 12 maja 2021 r. (sygn. akt XXI U 1011/20), Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w pkt I zmienił decyzję z dnia 6 maja 2020 r. (nr [...]) Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie w ten sposób, że ustalił podstawę wymiaru składek T. D. z tytułu umowy o pracę z H. sp. z o.o. w W. jako płatnika składek za okres od marca 2017 r. do czerwca 2019 r. z pominięciem należności uzyskanych przez ubezpieczonego na podstawie umów zlecenia z E. sp. z o.o. w W.; w pkt II i III rozstrzygnął o kosztach zastępstwa prawnego na rzecz obu spółek od organu rentowego.

Na skutek apelacji organu rentowego Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 19 lipca 2022 r. (sygn. akt III AUa 980/21; III AUz 583/21):

1. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I w ten sposób, że oddalił odwołanie;

2. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, że zasądził od H. sp. z o.o. w W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie zwrot kosztów zastępstwa prawnego, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu w Sądzie Okręgowym w Warszawie;

3. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie III w ten sposób, że zasądził od E. sp. z o.o. w W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie zwrot kosztów zastępstwa prawnego, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu w Sądzie Okręgowym w Warszawie;

4. umorzył postępowanie zażaleniowe wywołane zażaleniem H. sp. z o.o. w W. i E. sp. z o.o. w W.;

5. zasądził od H. sp. z o.o. w W. oraz od E. sp. z o.o. w W. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Warszawie zwrot kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu apelacyjnym, pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu w Sądzie Okręgowym w Warszawie.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie skargę kasacyjną wniosła E. sp. z o.o. w W., zaskarżając ww. wyrok w całości, zarzucając:

1. nieważność postępowania w instancji odwoławczej w związku z pozbawieniem odwołującej możliwości obrony swych praw (tj. art. 379 pkt. 5 k.p.c.) z uwagi na wydanie rozstrzygnięcia przez Sąd Apelacyjny na innej podstawie prawnej niż podnoszona na poprzednich etapach postępowania przez organ i Sąd I instancji, bez poinformowania stron o takiej możliwości przed zamknięciem rozprawy;

2. rażące naruszenie przepisów postępowania, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.: naruszenie art. 477<sup>14</sup> §

2<sup>1</sup> k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nieuchylenie decyzji oraz nieprzekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu, a w konsekwencji utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji, podczas gdy decyzja została wydana z rażącym naruszeniem przepisów o postępowaniu przed organem rentowym, tj. z naruszeniem art. 89 ust. 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2021 r., poz. 423 z późn. zm., dalej jako: „Ustawa Systemowa”) w zw. z art. 10 § 1 k.p.a., które to naruszenie polegało na niepowiadomieniu odwołującej o prowadzonych czynnościach tj. o miejscu i terminie przesłuchań ubezpieczonych: K. A., L. B., G. S., R. P., K. L., T. K., M. D., P. D., K. G., G. G., Z. G. i M. J. (dalej łącznie jako: „ubezpieczeni”), i uniemożliwieniu odwołującej wzięcia w nich udziału, które to zeznania znacząco wpłynęły na treść postępowania;

3. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 58 § 1 k.c., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, polegające na przyjęciu, że w niniejszej sprawie dwie umowy w obrębie jednej grupy kapitałowej obejmują w istocie tożsamy zakres obowiązków i wskazanie jako tytułu do ubezpieczenia społecznego tylko jednej z tych umów stanowi obejście prawa w rozumieniu art. 58 § 1 k.c., a w konsekwencji uznanie, że zawarcie umowy zlecenia miało na celu pozorowanie zbiegu tytułów ubezpieczenia społecznego i obniżenie kosztów wynikających z obowiązku odprowadzania składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne, podczas gdy nie było podstaw do zastosowania tego przepisu, tj. obowiązki wynikające z umowy o pracę i umowy zlecenia nie były tożsame, ich podział uzależniony był od rodzaju zadań (podział na obsługę bieżącą oraz zadania dodatkowe), pracodawca nie otrzymywał żadnych korzyści z tytułu pracy świadczonej w ramach umowy zlecenia, zaś zawarcie umowy zlecenia nie było obowiązkowe i nie służyło do wypłaty nadgodzin z tytułu umowy o pracę.

Z uwagi na zarzuty stawiane rozstrzygnięciu, skarżąca wniosła o:

1. przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. w związku z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 k.p.c. z uwagi na fakt, że w niniejszej sprawie zachodzi nieważność postępowania, zgodnie z art. 379

pkt 5 k.p.c., albowiem Sąd Apelacyjny nie poinformował odwołującej o zmianie kwalifikacji prawnej (stanowiącej już trzecią kwalifikację prawną w prowadzonym postępowaniu), stanowiącej podstawę wydania wyroku pozbawiając odwołującą możliwości obrony swoich praw, poprzez niemożność zajęcia stanowiska i przedstawienia argumentacji co do zmienionej kwalifikacji prawnej;

2. ponadto, w niniejszej sprawie zdaniem skarżącej występuje istotne zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) dotyczące wykładni art. 477<sup>14</sup> § 2<sup>1</sup> k.p.c., tj. czy pozyskiwanie przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w prowadzonym postępowaniu zeznań ubezpieczonych z pominięciem zawiadomienia płatnika, tj. z naruszeniem art. 89 ust. 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 1009 z późn. zm., dalej jako: „Ustawa Systemowa”) uniemożliwiający obronę w tym postępowaniu, stanowi rażące naruszenie przepisów postępowania przed organem rentowym w rozumieniu wskazanego przepisu k.p.c., które obliguje sąd rozpoznający odwołanie od decyzji ZUS do uchylenia decyzji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania organowi rentowemu w sytuacji, w której sąd rozpoznający sprawę opiera się na tych zeznaniach. Zagadnienie to jest istotne również pod kątem kilkuset innych podobnych postępowań prowadzonych przez ZUS wobec odwołującej z naruszeniem art. 89 ust. 5 Ustawy Systemowej, zaś niezawiadamianie płatników składek o terminach przesłuchań ubezpieczonych jest powszechną praktyką organu rentowego;

3. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za wszystkie instancje.

Od wyroku Sądu odwoławczego, skargę kasacyjną wniosła także odwołująca H. sp. z o.o. w W., zarzucając rozstrzygnięciu tożsame zarzuty, które znalazły się w skardze kasacyjnej zainteresowanej E. sp. z o.o. w W., formułując tym samym tak identyczne wnioski kasacyjne.

W odpowiedzi na wywiedzione w niniejszym postępowaniu skargi kasacyjne odwołującej i zainteresowanej organ rentowy wniosk o ich oddalenie oraz rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Obie skargi kasacyjne wywiedzione w niniejszej sprawie nie kwalifikują się do przyjęcia celem ich merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Podkreślenia wymaga także, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone

podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2022 r., I USK 434/21, Legalis nr 2740849).

W obu skargach kasacyjnych wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparty został na tych samych przesłankach: nieważność postępowania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.) oraz występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.).

Jeżeli chodzi o nieważność postępowania to zwrócić należy uwagę, że niezależnie od tego, czy skarżący powołał się na nieważność postępowania w skardze kasacyjnej, w ramach podstawy kasacyjnej przewidzianej w art. 398<sup>3</sup> § 1 pkt 2 k.p.c., Sąd Najwyższy zawsze bierze pod rozwagę z urzędu, w granicach zaskarżenia, kwestię nieważności postępowania przed sądem II instancji. Stwierdzenie nieważności postępowania wymaga rozważenia czy w konkretnej sprawie nastąpiło naruszenie przepisów procesowych, czy uchybienie to miało wpływ na możliwość działania strony oraz czy mimo zaistnienia tych dwóch przesłanek, strona mogła bronić swoich praw. Tylko przy kumulatywnym spełnieniu tych wszystkich przesłanek można mówić o prowadzącym do nieważności postępowania pozbawieniu strony możliwości obrony swoich praw. W orzecznictwie dominuje stanowisko, że pozbawienie stron możliwości obrony swych praw, aby mogło stanowić przyczynę nieważności, musi być całkowite i w sposób bezwzględny wyłączyć możliwość obrony (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 1961 r., 3 CR 953/60, NP 1962 nr 1, s. 117 z glosą W. Siedleckiego). Znaczy to tyle, że nieważność postępowania występuje wtedy, gdy strona postępowania wbrew swej woli zostanie faktycznie pozbawiona możliwości działania w postępowaniu lub jego istotnej części. Nie każde naruszenie przepisów proceduralnych może być zatem w ten sposób traktowane (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2014 r., I PK 316/13, LEX nr 1511811). Chodzi więc o

sytuację, w której z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów k.p.c., których nie można było usunąć przed wydaniem orzeczenia w danej instancji, strona nie mogła - wbrew swej woli - brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2002 r., II CKN 399/01, LEX nr 196607; z dnia 22 maja 2014 r., IV CSK 545/13, LEX nr 1483413; z dnia 20 lutego 2020 r., I PK 249/18, LEX nr 3008444). Z taką sytuacją nie mamy jednak do czynienia w rozpoznawanej sprawie. Sąd I instancji w uzasadnieniu swojego stanowiska przyjął między innymi, że nie uznać formalnie zawartej przez ubezpieczonego umowy zlecenia ze spółką E. za nieważną na podstawie art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. Nie zgadzając się z tym stanowiskiem organ rentowy w apelacji podniósł więc zarzut i wskazał, że w jego ocenie sporządzenie umów zlecenia i o pracę obejmujących w istocie jeden stosunek i wskazanie jako tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi tylko umowy o pracę należy w ustalonym w sprawie stanie faktycznym traktować w świetle art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych jako obejście prawa w rozumieniu art. 58 § 1 k.c. Celem tego działania była bowiem pozoracja zbiegu tytułów ubezpieczenia społecznego skutkująca obniżeniem kosztów związanych z opłacaniem składek na ubezpieczenia społeczne. wskazał, że w ocenie Zakładu sporządzenie umów zlecenia i o pracę obejmujących w istocie jeden stosunek i wskazanie jako tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi tylko umowy o pracę należy w ustalonym w sprawie stanie faktycznym traktować w świetle art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych jako obejście prawa w rozumieniu art. 58 § 1 k.c. Celem tego działania była pozoracja zbiegu tytułów ubezpieczenia społecznego skutkująca obniżeniem kosztów związanych z opłacaniem składek na ubezpieczenia społeczne. Zarówno odwołująca się spółka, jak i spółka zainteresowana, otrzymały odpis apelacji, miały więc pełną możliwość, aby ustosunkować się do zawartych w apelacji zarzutów - i z tego skorzystały, składając odpowiedź na apelację. Nie może więc być mowy o pozbawieniu odwołujących możliwości obrony swoich praw.

W przypadku drugiej ze wskazanych przesłanek, mających przekonywać o konieczności przyjęcia wniesionych skarg kasacyjnych do rozpoznania, należy

przypomnieć, że powołując się na przesłankę, jaką jest istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, należy w uzasadnieniu wniosku sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń; 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu; 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzyganiu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd II instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), a także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 3 lutego 2012 r., I UK 271/11, Legalis; postanowienia Sądu Najwyższego z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, Legalis; z 27 lutego 2019 r., I CSK 447/18, Legalis i 28 stycznia 2021 r., III PSK 19/21, Legalis). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (tak m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, Legalis; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, Legalis; z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, Legalis; z 20 lutego 2019 r., IV CSK 351/18, Legalis; z 12 lutego 2021 r., IV CSK 437/20, Legalis oraz z 9 marca 2021 r., III CSK



219/20, Legalis). Ponadto "istotne zagadnienie prawne" jest istotne w tym znaczeniu, że nie było dotychczas rozważane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a zatem jego rozstrzygnięcie miałoby znaczenie dla praktyki orzeczniczej sądów - tylko wtedy wykazany zostałby publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej, której podstawowym celem jest wkład w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni (postanowienia Sądu Najwyższego z: 3 kwietnia 2008 r., II PK 351/07, Legalis oraz 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 585/17, Legalis i 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, Legalis). Istotne zagadnienie powinno się charakteryzować "nowością", która uzasadniałaby potrzebę jego analizy ze strony Sądu Najwyższego (T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458<sup>16</sup>. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023). Przepis art. 477<sup>14</sup> § 2<sup>1</sup> k.p.c. był już przedmiotem analizy Sądu Najwyższego.

W wyroku z dnia 19 maja 2022 r., I USKP 130/21 (LEX nr 3433258), przyjęto, że postępowanie sądowe w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skupia się na wadach wynikających z naruszenia prawa materialnego, a kwestia wad decyzji administracyjnych spowodowanych naruszeniem przepisów postępowania administracyjnego pozostaje w zasadzie poza przedmiotem tego postępowania. Sąd ubezpieczeń społecznych jako sąd powszechny, może i powinien dostrzegać jedynie takie wady formalne decyzji administracyjnej, które decyzję tę dyskwalifikują w stopniu odbierającym jej cechy aktu administracyjnego jako przedmiotu odwołania. Wprowadzenie do porządku prawnego art. 477<sup>14</sup> § 2<sup>1</sup> k.p.c. regułę tę modyfikuje. Odstępstwo od zasady jest jednak ograniczone podmiotowo i przedmiotowo. Przepis ten stanowi bowiem w ujęciu przedmiotowym, że chodzi wyłącznie o „decyzję nakładającą na ubezpieczonego zobowiązanie, ustalającą wymiar tego zobowiązania lub obniżającą świadczenie”, a w ujęciu podmiotowym odnosi się tylko do „ubezpieczonego”, który jest adresatem decyzji. Chodzi o ubezpieczonego w ujęciu prawa materialnego. W tym znaczeniu płatnik składek (w rozpoznawanej sprawie) nie jest ubezpieczonym, podobnie jak zainteresowany. Oczywiście, są takie sytuacje, że ubezpieczony (w rozumieniu prawa materialnego) jest jednocześnie płatnikiem składek - taka sytuacja dotyczy na przykład ubezpieczonych osób fizycznych prowadzących indywidualną działalność gospodarczą (działalność pozarolniczą). Nie dotyczy to jednak spółki prawa

handlowego, która nie jest ubezpieczonym w ujęciu prawa materialnego (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 listopada 2022 r., II UZ 48/22, LEX nr 3521768). Zatem płatnik składek będący adresatem wydanej z urzędu decyzji w przedmiocie ustalenia istnienia bądź nieistnienia obowiązku ubezpieczenia w postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych nie ma statusu „ubezpieczonego”. Skoro płatnik składek nie ma w prawie procesowym statusu ubezpieczonego, to w sprawach o objęcie ubezpieczeniem społecznym i określenie wysokości podstawy wymiaru składek art. 477<sup>14</sup> § 2<sup>1</sup> k.p.c. nie znajduje zastosowania. Płatnik składek kwalifikowany jest natomiast jako inna osoba, której praw i obowiązków dotyczy zaskarżona decyzja (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 lutego 2021 r., III USKP 22/21, LEX nr 3123188; a wcześniej w wyroku z 5 dnia września 2017 r., II UK 360/16, LEX nr 2390723). Oznacza to, że zaskarżona w obecnej sprawie decyzja organu rentowego nie nałożyła na płatnika składek (odwołującą się spółkę ani na zleceniodawcę) zobowiązania w rozumieniu art. 477<sup>14</sup> § 2<sup>1</sup> k.p.c.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skarg kasacyjnych do rozpoznania.

[SOP]

(r.g.)